

TAMMI

Petturi vai petetty?

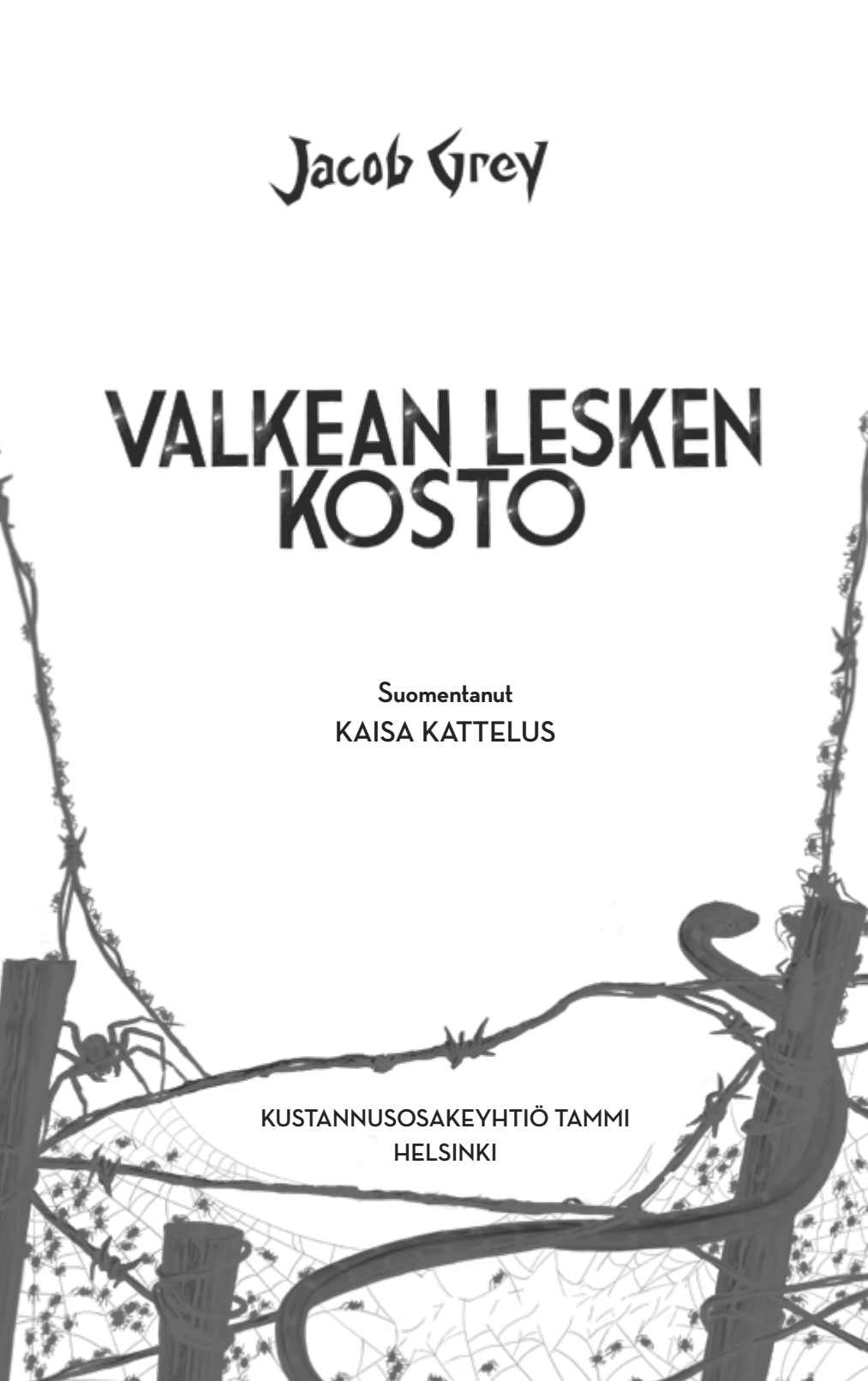
Yksin ja hylätty.

Lukinverkossa.

VALKEAN LESKEN KOSTO

Jacob Grey

Erityiskiitokset Michael Fordille

A dark, stylized illustration of a spider web and a spider on a branch, framing the text. The spider is on the left, and the web extends across the bottom and right sides of the cover.

Jacob Grey

VALKEAN LESKEN KOSTO

Suomentanut
KAISA KATTELUS

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Aiemmin ilmestyneet:
Varismiekka
Keskiyön kivi

Englanninkielinen alkuteos

Ferals # 3 :. The White Widow's Revenge

First published in Great Britain by HarperCollins *Children's Books* 2016
HarperCollins *Children's Books* is a division of HarperCollins *Publishers Ltd*

HarperCollins Publishers

1 London Bridge Street

London SE19GF

Copyright © 2016 by Working Partners Ltd

The author asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2018

ISBN 978-951-31-9339-3

Painettu EU:ssa

LUKU 1

Niillä ei ole aavistustakaan, Kraa ajatteli. Ei pienintäkään aavistusta uhkaavasta vaarasta.

Hän nosti kauluksen pystyyn, vaikka olikin jo likomärkä, ja katsoi kadun toiselle puolelle. Kurjassa säässä ei ollut paljon väkeä liikkeellä, mutta jokunen sentään oli lähtenyt hoitamaan asioitaan. Tummapukuinen mies söi voileipää vettävaluvan katoksen alla. Kiiltävällä kadulla sujahteli autoja. Poika ja äiti syöksähtivät käsi kädessä kenkäkauppaan suojaan sateelta.

Oli satanut päiväkausia, mutta matalalla lepäävät harmaat pilvet eivät näyttäneet tyhjenevän ikinä. Kadut tulvivat vettä, ja katolla, jolla Kraa seisoi, oli lätäköitä. Hän katsoi kierrätyskeskuksesta löytämiään lenkkareita. Vesi oli aikaa sitten imeytynyt kankaan läpi, ja hänen varpaansa litisivät, mutta hän oli kastunut läpikotaisin niin monta kertaa elämässään, ettei oikeastaan enää välittänyt. Hän oli elänyt lapsuutensa puuhun rakennetussa pe-

sässä Blackstonen puistossa, ja sen aikana olivat lukuisat myrskyt riepotelleet kaupunkia ja repineet pois hänen pressukattonsa. Aina hän ja hänen variksensa eivät olleet kyenneet korjaamaan sitä, ja silloin he olivat vain hytisseet tuulen ja sateen armoilla. Se oli ollut kamalaa, mutta Kraa oli aina tiennyt, että jossain vaiheessa myrsky menisi ohi.

Olen unohtanut miltä aurinko näyttää, Räähkä sanoi. Kraan variksista nuorin istui katon reunalla ja pörhisti sulkiaan suojaksi sateelta. Toiset kaksi istuivat sen vieressä.

Pitäisi ehkä lähteä kotiin, Juro sanoi toiveikkaasti. Se oli painanut nokan rinnalleen ja sulkenut silmänsä.

Hohde kallisti päätään. *Lopettakaa tuo marina*, se sanoi. *Ei pieni sade ketään tapa*.

Kraa ajatteli, että kadulla kulkijoiden silmissä hänen kolme varistaan olisivat näyttäneet aivan tavallisilta. Mutta ei niiden puhetta ymmärtänytkään kukaan muu kuin varislymy.

”Nokka haluaa, että me odotetaan, kunnes hän on tarkastanut pankin”, Kraa sanoi ja nyökäytti kohti vastapäistä rakennusta.

Blackstonessa on kaksikymmentä pankkia, Juro sanoi. *Ei tunnu kovin todennäköiseltä, että ne iskisivät juuri tähän*.

Kraa kohautti olkapäitään.

Voin mennä vilkaisemaan jos tahdot, Hohde sanoi hypähdellen levottomasti.

Kraa harkitsi ehdotusta. Viholliset saattoivat pitää vahtia alhaalla ja voisivat valpastua, jos näkisivät oudosti käyttäytyvän variksen.

Hän mietti, pitäisikö lähettää Hohde mieluummin sairaalaan kurkistamaan ikkunasta, miten Selina voi. Saisipahan ainakin jotain tekemistä. Hohde kyllä tottelisi häntä, vaikkei ollutkaan järin ihastunut Kärpästen äidin tyttäreeseen. Ei kukaan oikeastaan ollut, Kraata lukuun ottamatta. Mutta juuri Kraan vuoksi Selina Davenport virui sairaalassa – Selina oli heittäytynyt luodin eteen pelastaakseen hänet.

Polisiylijohtaja Davenportin talon katolla käydystä taistelusta oli kulunut kaksi viikkoa, ja koko sen ajan Selina oli maannut tajuttomana Blackstonen sairaalassa. Lääkärit eivät ymmärtäneet, miksei hän herännyt. He arvelivat, että syynä oli jonkinlainen infektio. Kraan ystävä, kyyhkylymy Nokka, oli sitä mieltä, että parempi olisi jos Selina ei koskaan heräisikään. Siihen Kraa ei pystynyt sanomaan mitään. Toisin kuin kaikki kuvittelivat, Selinakin oli hänen ystävänsä. Selina oli pysynyt hänen rinnallaan kaikkein tärkeimmillä hetkillä.

Huhuu? Hohde sanoi. *Mitä sanot, pomo? Minä voin tähyttää korttelia. Kukaan ei huomaakaan minua.*

”Okei”, Kraa sanoi. ”Kunhan olet varovainen.”

Hohde lehahti lentoon, liiteli siivet levällään alaspäin ja katosi näkyvistä. Pitäisi myöhemmin pyytää Juroa käymään sairaalassa. Päivänä minä hyvänsä he varmasti saivat hyviä uutisia.

Kraa kuuli narahduksen, kääntyi ja näki nuoren hiirilymy Pipin ja hontelon Nokan kiipeämässä paloportaita katolle.

Oli jo aikakin, Juro sanoi.

Nokalla oli kulunut sateenvarjo, ja Pip pysytteli hänen kyljessään, kun he tulivat katon poikki.

Nokan viereen laskeutui kyyhky kömpelösti hypähtäen.

”Pidä vahtia, Nyökkä”, Nokka sanoi kyyhkylle. Sateenvarjosta huolimatta hänen ruskea tukkansa oli liimautunut märkinä kimppuina otsaan ja hänen likaisessa parassaan helmeili pisaroita. ”Tämä on oikea paikka.”

Kraa katsoi kadun yli Blackstonen säästöpankin koristeellista kolmikerroksista julkisivua.

”Mistä tiedät?” hän kysyi. ”Kaikki näyttää ihan tavalliselta.”

”Pankinjohtaja on lymy”, Pip sanoi innokkaasti. Hänen silmänsä loistivat teelautasen kokoisina sadetakin hupun alta. Takki oli ainakin kolme numeroa liian suuri ja ylettyi polviin saakka.

Nokka nyökkäsi. ”Pickwick – varpuskieli. Juuri siksi vankikarkurit varmaan tämän pankin valitsivatkin – saa-

vat rahaa ja pääsevät samalla kostamaan niille lymyille, jotka yrittävät vastustaa heitä.”

Kraan sydän alkoi hakata. Hän tiesi, miten häikäilemättömiä heidän vihollisensa olivat. Pari viikkoa sitten Kärpästen äiti oli vapauttanut Blackstonen vaarallisimmat vangit ja tehnyt heistä uuden lymyarmeijan Keskiyön kiven voimien avulla. Hän oli antanut jokaiselle oman eläinlajin hallittavakseen vastalahjaksi tottelevaisuudesta.

Kraa oli kukistanut Kärpästen äidin katolla käydyssä taistelussa, mutta hänen lymynsä mellastivat vielä valloillaan. Kaikkialla kaupungissa tehtiin rikoksia, joiden raakuuden satakertaisti se, että vangeilla oli uusia lymykykyjä. Varkauksia, pahoinpitelyjä, ilkivaltaa... Lehdissä oli pari kertaa kirjoitettu, että rikospaikoilla oli nähty eläimiä – korppikotkaparvi kaupungintalon yllä, rotta-lauma elokuvateatterissa – mutta poliisit eivät olleet yhdistäneet niitä rikoksiin. Se oli Kraan mielestä ymmärrettävää – eiväthän he tienneet mitään lymyistä.

Aamulla oli kasinomurrossa kuollut kaksi vartijaa, joiden kaulasta oli löytynyt syviä naarmuja – Lugmannin, uuden pantterilymin työtä. Oli silkkaa onnenkauppaa, että pari Pipin hiirtä oli sattunut olemaan paikalla ja saanut vihiä pankkiryöstösuunnitelmasta.

Kraa puristi kätensä nyrkkiin. Kun vangit oppisivat kunnolla käyttämään lymyvoimiaan, heistä tulisi en-

tistä vaarallisempia. Heidät oli pakko pysäyttää.

”Pitäisikö kertoa toisille?” Kraa kysyi. Rouva Strickham ja muut hyvät lymyt vartioivat parhaillaan Blackstonen muita pankkeja.

Nokka pudisti päätään. ”Voivat ne vielä iskeä johonkin toiseenkin pankkiin. Ikävä kyllä meidän täytyy hoitaa tämä itse.”

”Onko Pickwick valmiudessa?” Kraa kysyi ja vilkaisi asettaan, Varisterää. Varissuvun lyhyt, mustateräinen miekka riippui hänen kupeellaan huotrassa, jonka hän oli tehnyt vanhan nahkalaukun riekaleista.

”Pickwick ei ole mikään tappelija”, Nokka sanoi. ”Ei oikeastaan enää edes puhu linnuilleen. Mutta hän toimittaa viattomat sivulliset pois tieltä.”

Kraasta tuntui oudolta, ettei lymy käyttänyt voimiaan. Eleli vain tavallista elämää. Kraan elämä ei ollut koskaan ollut tavallista.

Hohde liiteli alas hätäisesti raakkuen.

Ne ovat tulossa! se sanoi. Musta pakettiauto viiden korttelin päässä idässä, seisoo liikennevaloissa.

”Hyvää työtä”, Kraa sanoi. Hän kääntyi puhumaan Nokalle ja Pipille. ”Ne ovat kohta täällä.”

Nokka heilautti kättään, ja viereisten talojen katoilta parveili puluja hänen ympärilleen. Pip kumartui katon reunan yli. Kraa kuuli alhaalta kadulta kirkkaisun ja näki nuoren tytön, joka kipusi äitinsä syliin. Viemäristä oli il-

mestynyt kuhiseva hiirihyöky, joka virtasi kadun yli ja lankulkijoiden perääntyessä pois tieltä.

Pip hymyili. ”Mihin pantteria tarvitaan, jos on hiiriä?”

Hän heilautti kättään, ja lauma vyöryi pankin portaita ylös. Hiiriä oli niin paljon, että automaattiovet avautuivat niiden edessä ja ne pääsivät vilistämään sisään. Pankista alkoi juosta ulos kirkuvia asiakkaita, ja hetken kuluttua heidän perässään tuli anteeksipyyntöjä mumisten pieni harmaatukkainen mies, jolla oli puku ja silmälasit. Hän katsahti katolle ja nosti vaivihkaa kättään.

Nokka nyökkäsi. ”Mennään alas.”

”Hakekaa muut”, Kraa sanoi Räähkälle ja juoksi paloportaille varisten lehahtaessa lentoon. Adrenaliini virtasi hänen suonissaan, kun hän tarttui kaiteeseen molemmin käsin ja liukui sitä pitkin alemmalle tasanteelle. Hän juoksi seuraaviin portaisiin, liukui seuraavaa kaidetta ja parissa sekunnissa hän oli maassa. Hiirilauma ja sade olivat melkein tyhjentäneet kadun.

Herra Pickwick näki Kraan tulevan ja siristi silmiään. ”Anteeksi, suljemme tänään tavallista aikaisemmin”, hän sanoi. ”Meillä on havaittu tuholaisia.”

”Minä olen variskieli”, Kraa sanoi hätäisesti. Heidän olisi pakko päästä sisään ennen kuin vangit ajaisivat paikalle.

Pankinjohtaja silmäili häntä epäluuloisesti.

”Hän on minun kanssani”, kuului ääni yläilmoista. Nokka ja Pip leijuivat alas sateessa kymmenien kyyhkysten kannattelemina.

Herra Pickwick hymyili tuimasti, kun he laskeutuivat hänen eteensä. ”Pahoittelen erehdystäni. Tulkaa pian sisään.”

Pankki oli vanhanaikainen, siellä oli puiset tiskit, joissa oli pronssiheloja ja -koristeita, ja valtava värikylläinen seinämaalaus. Tuoksui lattiankiillotusaineelta, eikä kuulunut muita ääniä kuin herra Pickwickin alaisten jalkojen suhina, kun he kiiruhtivat peräkonttoreiden läpi.

”Miten ovet lukitaan?” Kraa kysyi ja katsoi lasiruutuja.

”Alhaalla vasemmalla on kytkin”, herra Pickwick sanoi.

Kraa löysi kytkimen kirkkaan muovikuvun alta ja painoi sitä. Paksut lasiovet liukuivat kiinni.

”Lasi on luodinkestävää”, herra Pickwick sanoi.

”Hälytä poliisi”, Nokka sanoi.

Pankinjohtaja tarttui tiskillä nököttävään puhelimeen, ja samalla hetkellä portaiden viereen pysähtyi musta pakettiauto ja Kraan sydän vavahti. Hän tunnisti kuljettajan siilitukan ja lihaksikkaat käsivarret, jotka olivat sinisenään vankilatatuointeja. *Lugmann*. Vangin silmät suurenivat, kun hän kumartui ikkunasta ja näki Kraan. Hän virnisti vinosti. Kraa tarttui miekankahvaan.

Pakettiauton takaovet heilahtivat auki, ja ulos hyppäsi kaljuksi ajeltu nainen, jolla oli huulilävistys. Kraa muisti

hänet Kärpästen äidin katolla käydystä taistelusta. Nainen viittasi jollekin, mikä oli auton sisällä.

Auton jouset notkahtivat, ja esiin työntyi valtava pää. Suunnaton biisoni nuuhkaisi ilmaa ja jytisteli sitten jalkakäytävälle. Se oli niin iso, että Kraan polvet pehmenivät hyytelöksi – sen kaviot olivat kuin ruokalautaset. Se heilautti päätään heitä kohti ja päästi kumean murahduksen valutellen kuolarihmoja suustaan.

”Onko ovi myös biisoninkestävä?” Nokka kysyi kalpeana. He tuijottivat jähmettyneinä eläinjättiä, joka könnysi portaita ylös ja urahteli sieraimet laajenneina.

Lugmann astui autosta kannoillaan iso ja sulava musta kissa. Hän katsoi ensin katua molempiin suuntiin ja sitten suoraan Kraahan. Hän painoi kätensä yhteen kuin olisi rukoillut ja veti ne sitten erilleen lausuen äänettömästi: ”Ovi auki.” Kraa pudisti päätään.

Kaljupäinen nainen antoi käskyn biisonille, ja se kävi hyökkäykseen, puski täyttä vauhtia päin ovea, joka räjähti korviahuumaavasti.

Kaikki hätkähtivät kauemmas. Lasi värähteli muttei mennyt rikki. Biisoni perääntyi ja hyökkäsi uudelleen. Lasi piti pintansa, mutta metalliset ovenpielet alkoivat taipua.

”Ovat ilmeisesti katkaisseet yhteyden”, herra Pickwick sanoi riiputtaen luuria kädessään. ”Puhelin on mykkä. Onko kenelläkään kännykkää?”

Nokka pudisti päätänsä.

Kraan mieli synkkeni. Hän sysäsi kuitenkin pelon syrjään ja kurkotti ajatuksillaan kohti variksia. Hän puristi kädet nyrkkiin ja alkoi vetää lintuja luokseen.

Hän näki, että naapuritalojen katoilta lankesi alas musta pilvi.

Pysäyttäkää biisoni! Hän lähetti yhden varisryhmän päin biisonia, toisen taas kynnet ojossa naislymyn kimppuun. Nainen pyristeli mustan lintuparven käsittelyssä, ja ilmeisesti hänen yhteytensä biisoniin häiriintyi, sillä valtava otus kompuroi alas portaita ja tömähti pakettiauton kylkeen.

Lugmann ilmestyi lintujen keskeltä moukaria heilutellen. Hän pääsi portaiden huipulle ja iski lasiovea. Isku tärisytti koko pankkia, ja herra Pickwick hätkähti. Lugmann perääntyi ja iski uudelleen kaikin voimin. Lasiin ilmestyi jokunen särö. Silloin Nokan kyyhkyt liittyivät taisteluun, ne iskeytyivät päin Lugmannia juuri kun hän kohotti moukarinsa kolmanteen iskuun. Lugmann yritti karistaa ne kimpustaan, mutta niitä parveili aina vain lisää. Hän pudotti moukarin, vetäytyi autoon, nykäisi apurinsa mukaan ja läimäytti oven perässään kiinni.

”Hyvänen aika sentään”, Pickwick sanoi. ”Olemmeko me... onko se ohi?”

Lasi vaimensi biisonin murahtelun. Varikset ja kyyhkyt olivat saartaneet Lugmannin ja lymynaisen autoon,

josta he tuijottivat ulos kylmän pahansuopina. Joku oli varmasti jo soittanut poliisin pankin ulkopuolelta.

Kraan sydän hakkasi edelleen. *Ei tämä näin helppoa voi olla...*

”Onnistuttiin”, Nokka sanoi.

”Ette aivan”, kuului tuttu venyttelevä ääni heidän selkänsä takaa.

Kraa säpsähti ja kiepahti ympäri. Värikä seinämaalus väreili niin, että hänen oli pakko siristellä ja räpytellä silmiään. Sitten maalauksesta hahmottui esiin mies, jonka puku lepatteli kirjavana kunnes haalistui kermanvaaleaksi. Herra Silk, yökköslymy. Hän nosti leveälieristä hattuaan.

”Oikein mukava, että liityit seuraan, Kraa.”

Kraa heilautti kättään, mutta hänen variksensa olivat edelleen ulkona. Hän vilkaisi Nokkaa ja näki, että kyyhkylymy oli tehnyt saman virheen.

”Kuka sinä olet?” Pickwick kysyi.

”Olen vain asiakas, joka on tullut nostamaan rahaa”, herra Silk sanoi. ”Paljon rahaa.”

”Pip, kimppuun!” Kraa kiljaisi.

Valtava hiirivyöry pyyhälsi kohti yökköslymyä, mutta herra Silk vain nosti käsiään ikävystyneen näköisenä. Seinät ja katto heräsivät eloon. Jokaiselta pinnalta kuoriutui yökkösiä, tuhansittain yökkösiä, jotka hautasivat hiiret alleen parissa sekunnissa ja tulvivat Kraan naa-

malle. Hän kiemurteli ja vääntelehti ja haukkoi hädissään henkeä, mutta ilma oli sakeanaan pieniä väpättäviä siipiä. Hän näki, että Pip käpertyi kippuralle kaaoksen keskellä ja Nokka kompastui ruukkukasviin.

Kuului korviahuumaava räjähdys, ja Kraan selkään osui terävä sadekuuro. *Lasia. Silkin tehtävä on vain harhauttaa!* Hän heittäytyi syrjään, kun biisoni rytisi ovesta sisään emäntä kannoillaan ja pysähtyi keskelle pankkisalia selkä ja sieraimet höyryten.

Siinä samassa yökköset kohosivat pois. Kraan ylle tulvi valoa ja ilmaa, ja hän kuuli kauhistuneen ulvonnan.

Biisoni oli kumartunut Pipin ylle ja kuopi maata sarvet tanassa. Pelosta vapiseva hiirilymy oli painautunut tiskin juureen.

Kraan varikset tungeksivat ovella, mutta hän pysäytti ne kädellään. Yksikin väärä liike, ja biisoni rusentaisi Pipin tai raatelisi hänet riekaleiksi sarvillaan.

”Fiksusti tehty”, Lugmann sanoi. Hän käveli Kraan ohi moukariaan heilauttaen. Hänen pantterinsa välkäytti Kraalle hampaitaan. Kraa sävähti tuntiessaan ison kissan kuuman hengityksen.

”Ei kannata tehdä mitään tyhmää”, Lugmann sanoi. ”Tyran elukka pystyy tappamaan pojan silmänräpäyksessä. Sitä ei mikään pahainen lintuparvi pysäytä.”

Herra Pickwick päästi viimein irti hyödyttömästä luuristaan. Hän laski sen paikoilleen. ”Mitä nyt tapahtuu?”

”Vie herra Silk holviin”, Lugmann sanoi.

Herra Pickwick epäröi, ja Lugmann pyöräytti silmiään. Siinä samassa pantteri loikkasi tiskille pankinjohdajan viereen. Se sivalsi melkein leikkisästi herra Pickwickiä käsivarteen. Hiha repesi, ja Pickwick parahti kun lattialle roiskahti verta.

”Tee niin kuin hän sanoo”, kehotti Nokka vapisevalla äänellä. ”Lugmann, jos pojalle tapahtuu jotain...”

”Hän jää henkiin, kunhan te vain tottelette meitä”, Lugmann sanoi.

Herra Pickwick johdatti yökköslymyn pankin takaosaan ja naputteli koodin. Kraa katsoi kiukkuisena, kun herra Silkin kermanvärinen selkämys katosi Pickwickin perään. Kun Kraa viimeksi oli nähnyt herra Silkin, tämä oli syöksynyt suoraan Blackwateriin, saastaiseen jokeen, joka virtasi kaupungin halki. Kraa oli luullut, että hän oli hukkunut.

”Te olette säälettäviä”, Pip sanoi äkkiä huulet vapisten.

”Suu kiinni”, Lugmann sanoi ja heilautti moukariaan.

”Ei minua pelota”, Pip vastasi.

”Hiljaa!” Nokka sanoi.

”Ei!” Pip sanoi. ”Vaikka hän tappaisi meidät, toiset lymyt tappavat hänet!”

Tyra nauroi. ”Ai lintujen ja hiirien avulla?” hän kysyi. Biisoni urahti, ja sen valtavat kupeet pullistuivat.

Pip nielaisi. ”Te olette vain ahneita rosvoja”, hän sa-

noi. ”Me tehdään yhteistyötä, mutta te huolehditte vain omasta itsestänne.”

”Pip!” Nokka sanoi. ”Ole kiltti ja lopeta!”

”Pojalla on enemmän sisua kuin sinulla, kyyhkylymy”, Lugmann sanoi.

Osa takahuoneessa piileskelleistä pankkivirkailijoista tuli esiin kantaen valtavia kangassäkkejä, joista leijaili se-teleitä. He katsoivat biisonia ja pantteria ällistyneen kauhun vallassa.

”Lastatkaa auto!” Lugmann sanoi kärsimättömästi ja heristi moukariaan.

Pankin työntekijät raahasivat säkit ulos särkyneestä lasiovesta ja alas portaita ja alkoivat lastata niitä autoon. He eivät tuntuneet edes huomaavan kadulla parveilevia satoja lintuja, ja heti säkeistä päästyään he säntäsivät pakoon. Herra Silk ilmestyi uudelleen esiin, ja Lugmann heitti hänelle autonavaimet. ”Me tullaan kohta. En ole vielä hoitanut hommaa loppuun täällä”, Lugmann sanoi ivallisesti.

Tyra kutsui biisonin luokseen ja taputti sen takkuista turkkia.

”Saatiin jo se, mitä tultiin hakemaan”, herra Silk sanoi ja laski kätensä Lugmannin käsivarrelle. ”Melkein kolme miljoonaa, sanoisin.”

Lugmann pudisti hänen kätensä pois ja katsoi kylmästi Pipiä. ”Aivan, mutta lemmikkini ei ole vielä syönyt.”

Kraa jännittyi, valmistautui pomppaamaan pystyyn. Hän vaistosi, että varikset levittivät siipensä ulkona. Pippille ei tapahtuisi mitään niin kauan kuin Kraassa henki pihisi...

Herra Silk pysähtyi ja riisui hattunsa. Hän vilkaisi Pippiä, joka oli alkanut itkeä pantterin lähestyessä häntä vaanien. ”Tällaista ei käsketty tekemään”, herra Silk sanoi hiljaa.

Lugmann ja Silk mulkoilivat toisiaan. Kraa empi hengittäen kipeän katkonaisesti. *Käsketty? Kuka heitä käskää?*

”Minä... luin rivien välistä”, Lugmann sanoi. ”Odota autossa. Ellet sitten halua katsella.”

Yökköslömy painoi hatun päähänsä ja ampaisi ulos taakseen vilkuilematta.

”Lupasit, ettet satuta Pippiä”, Nokka sanoi.

”Ei”, Lugmann sanoi. ”Lupasin, että poika jää henkiin. Luulisi sen pärjäävän yhdelläkin jalalla.”

”Te saitte jo rahanne”, Kraa ärisi. ”Menkää.”

”Tee se”, Tyra sanoi silmät kiiluen.

Pantteri avasi keltahampaisen kitansa ammolleen.

LUKU 2

KRAA KUTSUI VARIKSIA, PIISKASI NIITÄ KOKO TAHDONVOIMALLAAN. Lintujen viilettäessä ilman halki hän kuuli äkkiä ärinää, ja hänen ohitseensa ampaisi susilauma. Kraan sydän sykähti. *Racklen on täällä!*

Kaksi sutta loikkasi kynsimään murisevaa pantteria. Yksi kaatoi Lugmannin lattialle. Kolme sutta louski leukojaan biisonin edessä, ja se perääntyi kauhuissaan.

Eivät nuo olekaan susia. Eläimet olivat liian pieniä ja kevyitä. Niiden turkki oli vaaleanruskea, ei harmaa.

Kojootteja.

Pantteri kierähti pystyyn, huitaisi käpälällään ja perääntyi kivilattian poikki.

Tyra juoksi Lugmannin luo muttei suinkaan auttamaan vaan ottamaan moukarin itselleen. Hän jaksoi hädin tuskin nostaa sitä, ja varikset sukelsivat nokkimaan hänen ranteitaan. Hän kirkaisi ja pudotti moukarin raostaen lattialle. Linnut tarttuivat hänen vaatteisiinsa,

nostivat hänet ilmaan ja tömäyttivät tiskin taa. Kyyhkyt taas lensivät kojoottien avuksi, ja valtava biisoni heittelehti ja törmäili huonekaluihin pyrkiessään pakoon.

Herra Pickwick kompuroi pois alta. Nokka tempaisi Pipin syliinsä, kun pantteri käännähti muristen ympärille. Se viskasi yhden kojootin äärettömän kevyesti salin poikki ja huitaisi toisen maahan, niin että ulvahdus kävi. Sisään rynnisti kuitenkin koko ajan lisää kojootteja, niin paljon, että Kraa sekosi laskuissa.

Biisoni hoippui tiskin taa ja ilmestyi hetken kuluttua esiin riiputtaen puolitajutonta Tyraa kauluksesta hampaissaan. Se raahasi Tyrana ovesta ulos ja portaita alas könyten eteenpäin niin nopeasti kuin pääsi.

Lugmann oli jälleen pystyssä ja juoksi sirpaleisesta oviaukosta pantterin suojatessa sitä murisevilta kojooteilta. Kaikki sulloutuivat pakettiauton peräosaan, ja ovet painuivat kiinni.

Kraa syöksyi portaisiin ja komensi variksia toimintaan. Ne parveilivat tuulilasin edessä herra Silkin käynnistäessä auton. Se vavahti eteenpäin, rysähti lyhtypylvääseen, liirasi pitkin märkää katuja ja törmäsi pysäköityyn autoon niin että lasinsirut lentelivät pitkin katuja. Takaovet heilahtivat auki, ja ulos putosi säkkejä. Lugmann nykäisi ovet kiinni, ja pyörät kirskuen auto viiletti pois varisten irtautuessa sen ikkunasta. Kadulla leijaili höyheniä ja seteleitä.

Herra Pickwick ilmestyi Kraan viereen puristaen veristä kättään, kasvot epätoivon uurteissa. Pankissa vallitsi hävityksen kauhistus. Lattialla oli verta, karvatukkoja ja höyheniä. Tuoleja oli murskana, kello riippui vinossa seinällä. Kymmenkunta kojoottia oli asettunut nuolemaan haavojaan.

”Mistä nuo ilmestyivät?” Kraa kysyi.

Nokka piteli yhä Pipiä sylissään ja huohotti raskaasti. Hän katsoi ympärilleen, ja silloin kuului uusi ääni.

”Arvelin, että täällä tarvitaan apua.”

Kraa kääntyi ja näki noin 30-vuotiaan miehen hypähtelevän pankin portaita ylös. Hänellä oli siniset farkut ja tahrattoman valkoinen T-paita, nahkakengät ja nahkatakki. Hänen vaaleat hiuksensa kihartuivat niskassa, ja hänen silmänsä säihkyivät kalpeansinisinä. Hän hymyili lämpimästi, ja lähin verinen kojootti puski hänen jalkaansa.

”Rohkeaa toimintaa, Vic”, hän sanoi. ”Ja kaikki muut.”

Kojootit päästivät yhtä aikaa äänen, joka oli kuin kehäräystä ja murinaa.

”Fivetails!” Nokka sanoi.

”Kuka?” Pip kysyi selvästi yhtä ymmällään kuin Kraa.

”Johnny Fivetails”, mies sanoi ja ojensi kätensä hiirilymlylle.

Pip katsoi sitä silmiään räpytellen.

Mies hymyili leveästi ja taputti Pipiä olalle. ”Taidat olla vielä pyörällä päästäsi. Olikin hemmetinmoinen tappelu.”

"TIEDÄN KUKA OLET.
JA TIESIN ETTÄ TULISIT."

Kraa ponkaisi pystyyn.

Tyttö oikeni hitaasti, nousi sulavalla
liikkeellä, joka ei ollut täysin inhimillinen,
ja jäi seisomaan kädet suorina sivuilla.

Hänen tukkansa oli aivan valkoinen,
samoin kasvot. Mutta hänen silmänsä
olivat mustat, kuin kiiltävät kivet.

"MINÄ OLEN VALKEA LESKI."

9 789513 193393

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-951-31-9339-3

Kannen kuvat © Eric Deschamps, 2016

Kannen suunnittelu: Sarah Creech